treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 405 | Barcelona, 7 de gener de 1975 | Preu: 8 pessetes

SETMANA CONTRA L'ENCARIMENT DE LA VIDA

27 de gener
2 de febrer

Editorial

Si calgués trobar un denominador comú a totes les lluites actuals, sens dubte faríem referència a la resposta obrera i popular contra l'encariment del cost de la vida. Efectivament, arreu de Catalunya i de l'Estat Espanyol, es ve produint una generalització de les vagues obreres, de les accions al carrer, de les protestes públiques que són expressió de la voluntat del nostre poble de no tolerar més aquesta situació. La lluita contra l'encariment de la vida, per l'augment de sous, pel manteniment del lloc de treball, s'expressa de formes diverses i aplega els més amplis sectors. Innombrables són les protestes i declaracions d'organismes legals, les assemblees i reunions de les associacions de veïns, les lluites al carrer, les vagues (Seat, Hispano Olivetti, vaga general de 24 h. al Baix Llobregat). Tot forma part d'un ampli moviment de protesta contra els principals culpables de l'encariment de la vida. El règim utilitza com a coartada la crisi general que afecta al sistema capitalista en un intent impossible de camuflar les seves responsabilitats. La veritat, però, és que les característiques específiques del capitalisme espanyol, les formes feixistes de poder, la incúria de les classes dominants mancades del més mínim sentit de responsabilitat, i el seu afany d'acumular beneficis fa -i ho farà més encara en un futur no massa distant - que la crisi econòmica a casa nostra sigui realment greu. I els qui els darrers anys de "vaques grasses" han fet el seu agost pretenen continuar ara acumulant guanys fabulosos al mateix ritme o a un ritme més elevat encara, fent pagar al poble les conseqüències d'una crisi que han estat incapaços d'evitar.

Però la resposta a tan escandalosa manera de fer front a la crisi no s'ha fet esperar. La classe obrera, el nostre poble, han emprès una ofensiva de lluites sense precedents els darrers anys, a fi de no tolerar que recaiguin sobre les seves espatlles les conseqüències de la crisi econòmica. Es la resposta obrera i popular a la crisi. Es l'atac resolut al règim que fomenta i empara tanta explotació. No hi ha cap dubte: avui la lluita contra l'encariment del cost de la vida és la lluita contra la política econòmica de la dictadura, per un control democràtic de la gestió pública, és la lluita per la ruptura democràtica. Es la lluita de la llibertat.

Dins d'aquesta gran ofensiva obrera i popular, l'Assemblea de Catalunya ha acordat realitzar una SETMANA DE DENÚNCIA I LLUITA CONTRA L'ENCARIMENT DEL COST DE LA VIDA. Durant la setmana del 27 de gener al 2 de febrer, l'Assemblea de Catalunya es proposa d'organitzar una multiplicitat de formes d'acció, arreu de Catalunya, descentralitzadament, que generalitzin en formes diverses el pronunciament massiu del nostre poble contra l'encariment de la vida. Es tracta de crear un estat d'ànim favorable perquè tothom pugui explicitar públicament la indignació per tan catastròfica política econòmica, la voluntat de canvi democràtic.

Les més diverses formes d'acció són vàlides, com més àmplies millor. Tot el poble ha de participar d'una manera o d'una altra en aquesta setmana. L'hem de transformar en un plebiscit públic, legal, popular, de lluita i mobilització contra la dictadura.

Així, l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA es situa de nou al centre de l'activitat política unitària de masses. Cal que la crida de l'Assemblea, que dóna una dimensió política a la ja generalitzada acció contra l'encariment de la vida, arribi a tot arreu.

COM SERÀ L'ANY 1975?

La majoria dels comentaristes de la premsa legal pronostiquen aquests dies que el 1975 serà per a Espanya un any dur.

La situació econòmica justifica, sens dubte, aquests auguris pessimistes. La puja dels preus s'ha apropat en 1974 -segons xifres oficials- al 20%, tot sobrepujant en novembre i desembre el 2% mensual. El més alarmant és que això s'ha esdevingut tot i que en aquests dos mesos han estat frenats substancialment els ritmes de creixement del consum, la producció i les inversions, i han augmentat perillosament les suspensions de pagaments i la desocupació. D'altra banda, segons el ministre d'Hisenda, el dèficit del pressupost de

(passa a la pàgina 2)

COM SERÀ L'ANY 1975?

(Ve de la pàg. 1)

1974 puja a 46.000 milions de pessetes, el de la balança de pagaments a 3.500 milions de dòlars (enfront d'un superàvit de 560 milions en 1973) i el de la balança comercial a 410.000 milions de pessetes, dues vegades més que en 1973. I les perspectives immediates són d'empitjorament, sobretot pel que fa a l'augment de les suspensions de pagaments i de l'atur forçós.

En el terreny polític tampoc no manquen motius que corroborin el pessimisme dels periodistes. Després de la destitució de Pío Cabanillas i l'aprovació oficial de l'Estatut de les Associacions, les esperances despertades en determinats sectors per les promeses "obertuistes" d' Arias Navarro s' han enfonsat estrepitosament. I en Franco ha repetit al seu missatge de fi d'any que el règim aspira a mantenir incòlume el seu caràcter feixista -amb el Movimiento com a únic marc d'associació política-, fins i tot quan en Juan Carlos el succeeixi en el càrrec d'acord amb les "previsions successòries" establertes .

Però els comentaris als quals ens hem referit no tenen en compte l'altra cara de la medalla. Fan abstracció del fet que dotzenes de milers de persones de la més diversa condició social, empeses per la situació i les perspectives descrites, s'incorporen diàriament a la lluita en defensa dels seus drets i a favor d'un canvi polític democràtic que es pot definir amb els punts següents:

- Govern provisional democràtic;
- Amnistia;
- Llibertats polítiques i sindicals;
- Consulta popular per decidir la forma futura de l'estat;

punts que constitueixen l'essència del programa de la Junta Democràtica d'Espanya.

La majoria dels comentaristes no valoren degudament el fet que, a mida que augmenta la distància entre el país oficial i el país real, s'apropa el moment de la ruptura que posarà terme al poder dictatorial franquista i retornarà als pobles d'Espanya la facultat de decidir els seus propis destins. Ignoren -o ho fan veure- que el 1975 pot ser l'any de la culminació de l'acord polític general iniciat amb la constitució de la Junta Democràtica d'Espanya, l'any de la Vaga Nacional, l'any del canvi democràtic.

A condició, naturalment, que tots els qui desitgem aquest canvi hi posem el nostre esforç per imposar-lo.

G. L. R.

Associacions de veïns i entitats populars

CONTRA LA VIDA CARA

La inquietud i el malestar s'estenen cada dia més a noves capes de la població. L' encariment del cost de la vida fa convergir els més diversos sectors del poble cap a un objectiu comú: impedir que les conseqüències de la puja de preus i de la crisi econòmica recaiguin fonamentalment sobre els econòmicament més febles. Un exemple inestimable d'aquesta convergència, ens l' ha donat la vaga de desembre del Baix Llobregat contra l'encariment de la vida, a la qual han participat dotzenes de milers d'obrers i a la qual s'han associat nombrosos empresaris, comerciants, professors i estudiants, associacions de veïns i d'altres entitats.

En aquests moments es desenvolupa un debat públic a empreses, barris i pobles, a les associacions de veïns i altres entitats entorn de l' alça dels preus, la defensa de la feina i una autèntica assegurança d'atur, el pagament de l'ensenyança, etc, i es denuncia la responsabilitat del govern en aquest estat de coses.

En aquest sentit ha estat valuosa la reunió convocada per les Associacions de Veïns del Poble Sec i Sant Antoni, com a culminació de la campanya promoguda per elles, a la qual han participat jubilats, treballadors, mestresses de casa i comerciants; els que no hi van acudir foren les autoritats invitades. S'hi van debatre els problemes de l'encariment, la responsabilitat del Govern en la política agrària, la situació dels jubilats, i es va establir una millor comprensió entre consumidors i detallistes. L' Associació de Veïns de 9 Barris i la de Mestresses de Casa també han denunciat l'alça de preus.

L' Associació de Veïns de la Vall d'Hebron, la del Carmel, la de Turó de la Peira-Vilapiscina-Ramon Albó (totes de Barcelona), així com 137 mestres del Baix Llobregat, declaren que han començat a produir-se casos de no pagament a les escoles i es manifesten contra les quotes (permanències) que cal pagar als col.legis estatals, que, segons la Llei General d'Educació, haurien de ser gratuits (per això paguem els corresponents impostos). Els veïns de la Vall d'Hebron han calculat que paguen 30 milions de pessetes anuals per a l'ensenyament. On és doncs la gratuïtat promesa? Uns i altres exigeixen la gratuïtat total de l'ensenyament, que sigui pagat als mestres el salari que mereixen tant la dignitat del seu treball com el seu esforç i una participació més gran d'ensenyants i pares en la planificació educativa.

L'assemblea de la Federació Diocesana de Pares de Família i Pares d'Alumnes de Barcelona ha manifestat que "cal pensar en una nova orientació de l'economia per tal de passar d' una societat dominada pel consum a una altra en què prevalguin les necessitats de la població, que doni atenció adequada a la vivenda social, l'alimentació, l'ensenyament, la sanitat, etc., de manera que siguin superades tantes situacions d'injustícia" i es creïn llocs de treball.

La proposta d' una Setmana contra l'encariment del cost de la vida, entre el 27 de gener i el 2 de febrer, aprovada per la Permanent de l' Assemblea de Catalunya, obre nous horitzons per ejemplar i situar a nivells més alts la denúncia de l' alça dels preus, de les causes que la generen i dels seus responsables. Allà on hi hagi condicions, cal no limitar-se a la simple denúncia, sinó promoure accions per contrarrestar la.

Les Associacions de Veïns i altres entitats i organitzacions han d' esdevenir autèntiques àgores de discussió contra l'encariment de la vida i els problemes que genera, instruments de coordinació que preparin una futura acció generalitzada que en el moment oportú pot dur-se a terme a escala de tot el país.

Terrassa

DRETS HUMANS

El dissabte 21 de desembre es va celebrar a la Sala Regina un acte commemoratiu del 26 aniversari de la Declaració dels Drets Humans, organitzat pels AMICS DE L' ONU amb col.laboració de 7 organitzacions culturals de la ciutat.

Va actuar com a moderador l' advocat Oriol Badia. Les intervencions inicials van córrer a càrrec d'A. de Semir (advocat), J. Estapé (metge). I. Llàcer (catedratic d'institut), A. Cunill (mestre) i J. L. Jornet (advocat).

Els assistents - més de 500 - van aplaudir amb entusiasme els oradors i van participar amb preguntes i intervencions al col.loqui que va cloure la sessió, la qual va constituir una manifestació de solidaritat amb els treballadors en vaga i amb els presos i perseguits polítics, i una expressió de la convergència de tota la població entorn del desig d'un canvi democràtic que imposi el respecte als Drets Humans.

Corresponsal

SEAT, AVANTGUARDA I SIGNE DE LA COMBATIVITAT OBRERA

"NOVAMENT LA SEAT EN VAGA", "NOVA SANCIÓ ALS TREBALLADORS DE SEAT": heus aquí els fets. Heus aquí, també, els titulars de tots els diaris, que expressen la realitat: la continuitat de la lluita obrera i la continuitat en l'actitud d'una part de la patronal, del règim, que no tenen cap altre resposta a les reivindicacions obreres i populars que no sigui la repressió.

CONTINUITAT en el combat obrer que no únicament es produeix a SEAT.De fet, tot el que ve passant en aquest gran centre proletari, la llarga lluita de tota aquesta tardor, els aturs diaris, les assemblees permanents dintre de la factoria, tot plegat, tot i que situa novament la SEAT a l'avantguarda, és un índex del que passa a tota la classe obrera, tant a les empreses on aquesta continuitat de l'acció és també una característica dels darrers mesos (OLIVETTI, CUMBRE, ESESA, GALLINA BLANCA, FECSA i d'altres), com en aquelles en què aparentment no passa res. Un índex del que és capaç la nostra classe obrera, tota la classe obrera; un índex del que és possible de fer a tot arreu.

REPRESENTATIVITAT OBRERA I NEGOCIACIÓ

SEAT, amb la seva exemplar batalla, ha col.locat en primer terme un gran problema, el de la REPRESENTATIVITAT OBRERA,una cosa tan senzilla com el dret dels treballadors d'elegir lliurement i democràticament els seus representants. El problema, en definitiva, del SINDICAT DE CLASSE, del SINDICAT OBRER. I,en definitiva, el problema de la LLIBERTAT, de la llibertat per a tots!

Es el problema de la necessitat d'autèntics representants per poder dur a terme una autèntica negociació. Es el problema plantejat a través de l'exigència d'autèntics representants que es formula a nombroses empreses, on hom pressiona per tal que dimiteixin els que no serveixen i es facin noves eleccions o on hom avança en l'elecció de delegats obrers per substituir en la pràctica els càrrecs sindicals no representatius.

El plantejament del problema de la representativitat i de la negociació, tant a la SEAT com a les restants empreses, ha resultat de la pròpia lluita obrera, del llarg combat per les reivindicacions econòmiques, la solidaritat amb els acomiadats i represaliats, de la lluita contra l'expedient de crisi, contra el laude del govern... Avui, la batalla per totes aquestes reivindicacions, quasi totes elles pendents, se centra en l'exigència d'una NEGOCIACIÓ AUTÈNTICA.

Aquest problema és aparentment molt fàcil de resoldre en la pràctica, perquè aquestes representacions existeixen, han sorgit en el llarg procés de lluita i en l'exercici de la democràcia obrera dintre de l'empresa, al llarg d'hores d'assemblees, dintre de la zona de llibertat que els treballadors han imposat als tallers. Sembla molt senzill: n'hi hauria prou que el director general de SEAT, en Clúa, obrís la porta del seu despatx a una delegació obrera representativa. La seva resistència al diàleg autèntic amb els treballadors, la seva porta tancada, se semblen cada dia més al bunker en què es tanca el règim. Es l'actitud políticament defensiva (encara que troni amb amenaces, provocacions o sancions) d'un règim que ha perdut capacitat de resposta coherent a les exigències de tota la classe obrera, de tot el poble, de la immensa majoria de la societat.

Per això, la lluita de SEAT és, més que mai, una lluita de tots, una lluita per la LLIBERTAT! I és alhora una lluita que permet i facilita la més àmplia expressió de solidaritat. Ara es tracta no sols de mobilitzar els qui es mostren solidaris del combat obrer en totes les seves reivindicacions, cosa ja important en si mateixa, sinó també d'ajudar a expressar-se aquells que estan disposats a recolzar el DRET dels treballadors a elegir lliurement i democràticament els seus representants. I en això han coincidit i coincideixen, d'una manera o d'una altra, fins i tot sectors importants de la burgesia, representants del gran capital. Hi coincideixen, evidentment, tots els sectors, personalitats i grups de l'oposició democràtica. Ara tenen ocasió d'expressar-se públicament, i al costat del destacament d'avantguarda de la classe obrera de Catalunya, la SEAT.

Des de la perspectiva de la classe obrera, la lluita de SEAT fa veure que les lluites obreres cada vegada es poden resoldre menys sols en el marc de la pròpia empresa. En la mesura que cada vegada es fonen més, tot potenciant-se mútuament, les reivindicacions econòmiques immediates i la defensa dels drets obrers, de la dignitst proletària, el combat assoleix unes dimensions més grans. Planteja de manera "espontània" la necessitat de SOLIDARITAT, la necessitat de fer coincidir les lluites, de donar-les una més gran dimensió política, un pes més gran en la realitat política gràcies a la seva convergència i coincidència en el temps. La necessitat d'imposar VICTÒRIES COL.LECTIVES -i assolir-ho ara a SEAT tindria aquesta significació- a la patronal i al règim feixista.

CAP A LA VAGA GENERAL.
CAP A L'OCUPACIÓ DEL CARRER.

Cada vegada més sorgeix, de cada lluita concreta, la necessitat de resposta col.lectiva, de la VAGA GENERAL. Precisament per això l' avanç concret cap a la vaga general passa pel desenrotllament, en totes les seves formes, del combat i la reivindicació obrera, sense menystenir cap reivindicació, cap forma de lluita, i, alhora, anant cap a formes SUPERIORS de coordinació: coordinació pública de masses, coordinació de les empreses en lluita, coordinació dels dirigents d'aquestes lluites, coordinació i acords per anar cap a accions generalitzades i coordinades.

I coordinació d'aquestes lluites amb la resta de la població. La pròpia experiència de SEAT, així com les d'OLIVETTI, ESESA, CUMBRE, ens mostren una intel.ligent relació pública dels treballadors en lluita amb la resta de la població a través de la premsa, a través de CARTES OBERTES A L'OPINIÓ PUBLICA,on ja no es tracta únicament d'informar,sinó fonamentalment d'explicar a l'opinió pública les raons d'una lluita, de presentar públicament la realitat d'un combat que afecta ja a tota la població.

També l'experiència de SEAT, OLIVETTI, CUMBRE, ha mostrat una altra forma possible de coordinació i relació pública: la sortida dels treballadors al carrer. Manifestacions pacífiques,serenes, fermes, continuades, en què es produeix la pràctica ocupació del carrer, resultat de la força que dóna el fet de sortir junts i d'estar junts els treballadors d'una mateixa fàbrica, que es coneixen entre ells, que constitueixen al carrer un destacament molt més fàcil de reagrupar-se, de moure's; que expressen en definitiva la forma real d'ocupar el carrer des de les fàbriques i els barris populars.

Ja s'han produit, endemés, les primeres experiències de coincidència al carrer dels treballadors en lluita: OLIVETTI, CUMBRE i BANCA van realitzar el desembre una manifestació conjunta al centre de la nostra capital.

La tensió de lluita de la classe obrera i de tot el poble és molt gran en aquest gener, i té múltiples expressions. Cal estar alerta, impulsar totes les formes de lluita, dur pertot arreu la necessitat de plantejar obertament tots els problemes pendents, d' actualitzar tots els problemes pendents, d'actualitzar totes les plataformes reivindicatives, d'elaborar-ne de noves allà on no n'existeixin, de trobar les formes de lluita concreta per fer-les triomfar, d'imposar victòries concretes i d'avançar de manera concreta -a través de totes les formes de mobilització,a través de vagues i de victòries- cap a la VAGA GENERAL. Heus aquí la tasca del moment.

XI Permanent

L'Assemblea de Catalunya i la Junta Democràtica d'Espanya

A finals de desembre de 1974 s'ha reunit la XI Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya. A més de prendre l'acord de realitzar una SETMANA DE DENÚNCIA I LLUITA CONTRA L'ENCARIMENT DEL COST DE LA VIDA, del 27 de gener al 2 de febrer d'enguany, i d'insistir en l'acord de DESCENTRALITZACIÓ de les activitats de l'Assemblea pres a la X Permanent, la XI Permanent acordà, després d'un ample debat, de fer públic un comunicat que, després d'al.ludir a la primera sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, el 7 de novembre de 1971, i als seus 4 punts programàtics (AMNISTIA, LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES, RESTABLIMENT PROVISIONAL DE L'ESTATUT DE 1932, COORDINACIÓ DE L'ACCIÓ DE TOTS ELS POBLES PENINSULARS), diu:

"II. D'altra banda, el dia 31 de juliol de 1974 va aparèixer públicament la Junta Democrática de España, per mitjà de declaracions simultàniament fetes a Madrid i Paris.

"III. La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya considera la importància política del fet que personalitats i organitzacions hagin avançat en el seu procés de convergència fins a constituir-se en Junta Democrática.

"IV. Posteriorment, el 16 de setembre de 1974, la Junta Democrática de España va cursar una invitació al Secretariat de l'Assemblea de Catalunya per iniciar converses oficials amb la nostra Assemblea "como instancia unitaria democrática de la nacionalidad catalana". Així doncs, d'acord amb el quart punt programàtic de l'Assemblea de Catalunya, i per tal de col.laborar a "la coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica", la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya decideix:

"a) declarar que els organismes de l'Assemblea de Catalunya estan sempre interessats, dins del marc dels seus quatre punts programàtics, en tota discussió, negociació i coordinació política amb altres instàncies unitàries, i

"b) crear l'organisme adequat per fer operatiu aquest acord.

"V. En el procés de preparació de la II sessió plenària, l'Assemblea de Catalunya -a través d'aquesta Comissió Permanent- es referma en el seu caràcter de marc unitari de convergència política democràtica, i es comprometa treballar, en el sentit dels acords presos en la X Comissió Permanent, per tal d'ampliar la seva representativitat i la seva vinculació amb el moviment del poble català per conquerir les llibertats polítiques i nacionals."

DECLARACIÓ DE LA C.G.E.P.C.

Amb data de desembre de 1974, la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya ha fet pública una declaració en la qual, després d'analitzar la situació política del país i de saludar els avenços que es fan sentir en l'estructuració de noves forces polítiques i en la marxa cap a la convergència de totes elles -amb menció específica de la Junta Democràtica d'Espanya-, es diu així:

"La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya rebutja les 'associacions polítiques' per antidemocràtiques i exigeix llibertat per a la legalització dels partits polítics existents en la clandestinitat i per a la constitució dels qui vulguin fer-ho, tots sense excepció, sense cap altra condició que la del respecte a la voluntat popular expressada lliurement mitjançant eleccions democràtiques i per sufragi universal.

"La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya crida el poble de Catalunya a solidaritzar-se amb el moviment obrer i de tots els treballadors per tal que el pes de l'actual crisi econòmica no recaigui sobre les famílies més menesteroses i amb la lluita que aquells mantenen per la salvaguarda dels llocs de treball i de la capacitat adquisitiva dels salaris, contra l'encariment del cost de la vida.

"La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya demana al poble català de denunciar la repressió i d'oposar-s'hi per tots els mitjans al seu abast; el crida a adreçar-se al Tribunal Suprem exigint l'anul.lació de la condemna dels deu dirigents obrers del procés 1001 que hi tenen presentat recurs i als dos Tribunals d'Ordre Públic demanant la llibertat de tots els detinguts polítics encara no jutjats; a demanar el desistiment de l'autoritat militar en el procés instruït contra Genova Forest i els altres co-acusats; crida els magistrats a no concedir autorització a la policia per a detencions i escorcolls de nit i a resistir-s'hi en tot moment si no hi ha un motiu ben fonamentat; invita tots els ciutadans a insistir en la petició d'amnistia per a tots els presos, exiliats i represaliats per motius político-socials i a reforçar la solidaritat envers els presos tant en el sentit material com en el polític per aconseguir que siguin tractats com correspon a llur condició.

"La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya crida el poble català a reforçar l'Assemblea de Catalunya.

"La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, destacant el fet polític que el règim de dictadura està greument deteriorat, aïllat internacionalment i rebutjat a l'interior, en tén més necessària i urgent que mai la unió de tots els qui aspirem a la seva supressió; saluda les noves forces polítiques que s'estructuren per tal d'actuar més eficaçment a favor de la democràcia; es considera oberta a tots els partits catalans que es pronunciïn resoludament per la ruptura democràtica; saluda i recolza tots els avenços que es fan a nivell del territori de l'Estat espanyol per tal d'arribar a la convergència i unitat d'acció, sense vets ni exclusions, de tots els partits, grups i personalitats que volen posar fi a la dictadura i garantir al país un règim de llibertat".

SOBRE L'INGRÉS DE BANDERA ROJA DE CATALUNYA AL P.S.U.C.

El comunicat del Comitè Executiu del PSUC del 26 de novembre proppassat, publicat al nùm. 402 de TREBALL, informava que l'organització BANDERA ROJA DE CATALUNYA s'auto-dissolvia i que a partir del 1er de desembre de 1974 els seus membres passaven a formar part del nostre Partit en les condicions indicades als estatuts.

La importància d'aquest esdeveniment és considerable tant avui per la lluita contra la dictadura com per al triomf de l'alternativa democràtica i la perspectiva pluralista del socialisme al nostre país, entre els pobles d'Espanya.

Constitueix, a més, una experiència significativa a l'Europa occidental de cara a les relacions entre els Partits Comunistes i els grups i organitzacions que, tot reclament-se del socialisme,del marxisme-leninisme, varen sorgir durant la dècada de 1960 com a resultat d'escissions en els Partits Comunistes o per cristal.lització de corrents socialistes independents, i que generalment adoptaren actituds crítiques, de denúncia i en frontament amb els PP.CC. Per això convé exposar algunes consideracions entorn de la manera com s'han situat el Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Unificat de Catalunya davant d'aquests problemes difícils i complexos, encara que sigui amb la brevetat que imposa l'espai d'aquest article.

★

Potser l'antecedent més important cal buscar-lo en el mètode emprat pel PCE i el PSUC quan en 1964 hagueren d'enfrontar-se a les posicions de Fernando Claudín i Federico Sánchez, que, en els òrgans de direcció, van mantenir posicions contràries a les del col.lectiu i es van negar a acceptar el criteri majoritari, refusant el principi del centralisme democràtic.

Els nostres partits van situar el problema de la lluita contra les idees de Claudín i Sánchez en el terreny polític. La revista teòrica del PCE, NUESTRA BANDERA, va publicar íntegra la plataforma que ells defensaven i la resposta crítica del Comitè Central. Aquesta experiència ens va permetre d'avançar en el procés de superació de les deformacions stalinistes en la vida del partit, ens va ajudar a formar un criteri just entorn dels problemes de la lluita política en una situació històrica complexa,caracteritzada alhora per l'agudització de la crisi general del capitalisme,de l'imperialisme, i per l'aparició d'una crisi al si del moviment comunista internacional manifestada per l'enfrontament dels dos països socialistes més grans de la terra, Xina i la URSS, i per d'altres greus esdeveniments posteriors.

Aquestes concepcions es van desenrotllar i aprofundir a la llum dels fets del Maig francès de 1968. Santiago Carrillo, secretari general del PCE, abordant amb esperit autocrític i estil revolucionari les febleses més inquietants en el pensament i en l'acció dels Partits Comunistes, escrivia durant aquells dies a La lucha por el socialismo hoy: "Cal preguntar-se si certes manifestacions d'"esquerranisme" en alguns països no són objectivament un producte de la insatisfacció produïda pel fet que el pensament marxista s'interroga, paralitzat entre la por a incórrer en el subjectivisme superficial anterior (quan prevalien el dogmatisme i el subjectivisme lligats al culte a la personalitat de Stalin) i l'aparent aventura d'endinsar-se amb imaginació i passió creadora a l'entranya dels fenomens iniciats previsibles".

Enfront dels vells i dels nous dogmatismes, enfront de les especulacions teòriques d'aquest periode de crisi, els nostres partits s'aferren a la realitat concreta de la lluita contra la dictadura franquista i, des d'aquesta lluita,es van elevant progressivament, en un important esforç de superació de velles concepcions seguidistes, a la pròpia comprensió de la situació internacional i dels problemes de la revolució mundial, comprensió que s'ha anat expressant en les posicions adoptades davant de les grans qüestions plantejades: Vietnam, Cuba, Xina, Txecoslovàquia, Xile, Palestina, etc., tot coincidint plenament amb els companys vietnamesos i amb les forces revolucionàries més avançades en aquest període històric.

Aquesta elaboració es concreta de manera més sistemàtica i coherent en el projecte de MANIFEST-PROGRAMA del PCE,on es planteja la perspectiva d'una formació política capaç de reunir totes les tendències socialistes, les quals, sense perdre la seva fisonomia pròpia, les seves estructures, el seu programa específic, podrien dotar-se d'un programa comú socialista, d'òrgans comuns d'elaboració col.lectives de les decisions polítiques.

★

A Catalunya, el PSU, guiant-se per aquests principis, ha abordat en el seu III Congrés la qüestió de la relació amb els diversos grups socialistes. L'informe del nostre secretari general, Gregori López Raimundo, després d'analitzar l'aparició d'aquests grups, les seves característiques principals, els errors dels seus plantejaments "esquerranistes" i "dretanistes", de valorar també les seves qualitats revolucionàries i la seva pràctica de lluita,deia: "Com se sap, el PSUC preveu una via pluralista d'edificació del socialisme i considera la col.laboració entre forces socialistes una part essencial del procés d'acumulació d'energies indispensables per al triomf de la revolució". "El PSUC aspira a ser el dirigent de la lluita de la classe obrera i de tot el poble de Catalunya per la llibertat i el socialisme. Però espera ser-ho sense recolzar en cap privilegi, per la seva més gran influència entre les masses, pel seu domini més gran del marxisme-leninisme, per la justesa de la seva política, pel seu esperit de sacrifici, per la seva capacitat de col.laboració amb tots els que lluiten per un pervindre millor per al nostre poble." "El PSUC proclama la seva disposició a facilitar la reincorporació als seus rengs dels qui, en un o altre moment,els van abandonar pensant, equivocadament, que podrien constituir o reforçar un altre partit més útil per encapçalar la lluita pel socialisme". I referint-se als enfrontaments que de vegades es produien entre els nostres militants i els de BR i d'altres grups socialistes, tot criticant els injustos atacs que solien fer-nos i prevenint qualsevol reacció sectària, deia: "Bandera Roja, com a grup, tal com passa amb els altres grups clandestins que s'enfronten amb el règim i són partidaris del socialisme NO SÓN ELS NOSTRES ENEMICS, SINÓ ELS NOSTRES ALIATS".

El PSUC ha abordat sobre la base d'aquests principis la discussió amb els companys de BR de Catalunya fins al seu ingrés als nostres rengs. Sobre aquesta mateixa base i amb el mateix esperit es desenrotllen en aquests moments les relacions amb l'"Organización Comunista de España-Bandera Roja", també en procés d'incorporació al nostre partit.

La nostra actitud unitària envers tots els que lluiten contra la dictadura i es proclamen socialistes, tant si s'incorporen al nostre Partit com si no, ha de permetre'ns d'estrènyer les nostres relacions fraternals i de fer més eficaç la nostra col.laboració en la lluita i la nostra discussió entre companys d'un mateix combat. Aquesta és també la nostra actitud envers el Partit Comunista (internacional), amb la certitud que és molt més el que ens uneix que el que ens separa.

Volem acabar aquestes ratlles amb un plantejament fet pels companys de BR de Catalunya en les seves conclusions per auto-dissoldre's i ingressar col.lectivament al PSUC: "En el procés actual d'agudització de la crisi del capitalisme a tot el món i sobre tot a Europa, l'experiència de BR permet plantejar als grups i organitzacions de l'esquerra socialista la reconsideració dels seus plantejaments polítics i organitzatius, la seva pròpia pràctica i els resultats aconseguits".

M. NADAL

Vida del Partit

Campanya dels 6 milions

Llista nº 14

COMARCA 10, 1.224 Ptes.- COMARCA 15, 3.014 Ptes.- COMARCA 30, 5.722 Ptes.- COMARCA 40, 2.442 Ptes.-

Total: 12.402 Ptes

BARCELONÈS: Barcelona, (Ctè de Barcelona i col.laboradors i 10 sectors) 99.825 Ptes.- L' Hospitalet de Llobregat, 4.890 Ptes.- Santa Coloma de Gramenet, 24.896 Ptes.- Sant Adrià de Besòs, 3.100 Ptes.- BAIX LLOBREGAT: Cornellà - Sant Joan Despí, 5.300 Ptes.- El Prat de Llobregat, 5.300 Ptes . El Prat de Llobregat, 794 Ptes.- Molins de Rei, 600 Ptes.- Sant Boi-Sant Climent-Castelldefels -Viladecans-Gavà, 1.100 Ptes.- VALLES OCCIDENTAL: Terrassa, 6.015 Ptes.- OSONA: Vic, 1.600 Ptes. GARRAF: Vilanova i la Geltrú, 105 Ptes.- BAIX CAMP: Reus, 477 Ptes.- LLEIDA: 350 Ptes.- LA NOGUERA: Balaguer, 175 Ptes.- BAIX EBRE: Tortosa, 205 Ptes.- L' Ametlla de Mar, 70 Ptes.- MONTSIÀ: Amposta, 70 Ptes.- La Sènia 500 Ptes.- CEL.LULA DEMOCRÀCIA (10 donatius): 17.240 Ptes.-

Total: 171.124 Ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 22 aportacions, 4.682 Ptes.- Pepito i Teresa, 2.000 Ptes.- Amic Nace, 10.000 Ptes.- Un demòcrata (2 lliuraments); 1.000 Ptes.- Amic T., 3.250 Ptes.- Montserrat i família, 3.000 Ptes.- Mercè, 904 Ptes.- A. Salou, 500 Ptes.- M. i MT., 1000 Ptes.-

Total: 26.336 Ptes

Total de llista nº 14....209.862 Ptes.
Suma anterior ..... 6.317.351 "

Suma i segueix .....6.527.213 "

☆

A petició dels interessats acusem recepció de les quantitats següents: Comitè de Barcelona i col.laboradors: Un simpatitzant, 10.000 Ptes.- EL PRAT: Dos pratenses, 350 Ptes.- Cèl.lula Democràcia: Z.V.H., 750 Ptes.

AJUT ALS PRESOS: A petició dels interessats acusem recepció de les quantitats següents: Comitè de Barcelona i col.laboradors: Un grup de grafistes, 10.000 Ptes.- Santa Coloma de Gramenet: 15.000 Ptes.- Tortosa: Begonya, 3.500 Ptes.

BALANÇ I CONTINUITAT

Amb l'últim dia de l'any hem tancat la Campanya dels 6 milions d'ajut a "Treball" i a la premsa i propaganda del Partit.

Es l'hora de fer el balanç: Cada organització hauria d'estudiar críticament les experiències acumulades durant aquests 15 darrers mesos alhora que recull i ens fa arribar ràpidament els resultats del mes de desembre.

Amb l'any nou encetem, doncs, una nova etapa, continuació natural de la Campanya dels 6 milions, l'Ajut al Partit. Aquesta és una tasca permanent, obligada, que ens permet de fer front a les diverses despeses de funcionament del Partit i, essencialment, al gran dèficit existent avui en l'edició de la nostra propaganda, tal com recordava l' informe del company J. Comas al 11 Ple del C.C. Aquest any, a més a més, el P.S.U. haurà de plantejar-se com participar a la campanya de recollida de 200 milions de pessetes que asseguri, quan la situació política ho faci possible, l'aparició diària de "Mundo Obrero".

Els resultats aconseguits en la campanya dels 6 milions, ens permeten d'au GURAR NOVES VICT gurar noves victòries si sabem dirigir-nos encara més plenament a les grans masses en moviment; si portem a terme les moltes iniciatives possibles, fonts d'ingresos i d'arrelament del Partit als centres de treball, les universitats, les barriades i les localitats.

Ha mort el company PENYARROYA

La matinada del 29 de desembre ha mort a Barcelona, a l'edat de 59 anys, i víctima d'un infart, el nostre company Penyarroya, militant comunista des dels disset, forjador -junt amb Ni no Nanneti i Ramon Mercader -de l'heroic "batalló Jaume Graells" del que fou Comissari.

La fi de la guerra trobà la unitat de Penyarroya en terres de Castella. Amb dotzenes de milers de combatents republicans, fou concentrat als fatídics camps de Llevant. Aprofitant el desori d'aquells primers dies, i abans de començar la "tria" dels que serien afusellats, la seva família pogué treure'l del camp i ajudar-lo a amagar-se a Barcelona. Comença la vida del militant clandestí que no es donava per vençut. No tardà a ésser detingut, però l'escamot de policia dirigit personalment pel sinistre Polo, no tingué la tasca fàcil. Penyarroya els va rebre a trets i. Polo fou ferit a la cama i quedà coix per tota la vida. El nostre company fou conduit a la Via Laietana i el van torturar tan salvatgement que en veure'l companys seus detinguts a la Model, no el pogueren reconèixer. Dotze anys de presó. Sortir-ne sense renunciar als ideals revolucionaris. Noves detencions, nous interrogatoris, nous maltractaments i abans dels cinquanta anys d'edat, l'havien deixat amb el cor d'un home de vuitanta i totalment sord. Però no pogueren matar-li mai la fe en el socialisme i en el destí del proletariat.

Des de "TREBALL" donem el condol fraternal a la seva valerosa companya Leonor, al seu fill i nets.

«Reis» a la SEAT

Aquests dies, més de 4.000 treballadors de SEAT han renunciat als lots de joguines per als seus fills que la direcció de SEAT cedia tots els anys, en protesta per la negativa de l'empresa a negociar les seves reivindicacions amb els seus legítims representants elegits als tallers, i HAN FET DONATIU DE LES JOGUINES ALS FILLS DELS PRESOS POLÍTICS.

LA QÜESTIÓ DE L'EBRE

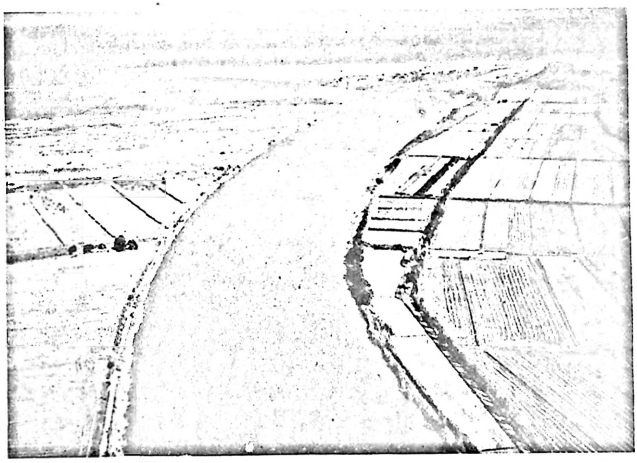

Els darrers mesos el tema del transvasament de l'Ebre ha tornat a acaparar l'atenció del públic. Però la campanya de premsa actual, suscitada, inspirada o directament portada per la gran burgesia catalana, és sospitosa per més d'un concepte.

Tot promovent un perillós clima emocional pseudo-catalanista, la gran burgesia barcelonina intenta, una vegada més, fer creure que els seus interessos particulars són els mateixos que els de tot el poble. Per aconseguir-ho, no dubta d'enfrontar el poble català amb l'aragonès, dramatitzant els efectes de la negativa a la portada d'aigües. "El 15% de la població espanyola", afirma la Cambra de Comerç, "es veuria sotmesa a restriccions d'aigua, a problemes segurs d'insalubritat i (...) a reduccions del nivell de benestar i ocupació". Hi ha tanta demagògia en aquesta opinió -i en moltes altres aparegudes als diaris barcelonins- com en certes posicions expressades als diaris de Madrid i Saragossa.

Ni uns ni altres no semblen tenir en compte, per començar, les necessitats de les terres del Baix Ebre, ben catalanes, per cert, que d'una forma o d'una altra resultarien afectades. Problemes ecològics derivats de l'augment en la regressió del delta, de l'increment de la salinitat i de la manca d'aigües per al rec als mesos de cabal mínim, afectarien una població de prop de 100.000 persones. I no deixa de ser curiós el poc ressò que a la premsa barcelonina han tingut les al.legacions de les entitats del Baix Ebre.

*

Hi ha molts interessos lligats al transvasament.

D'antuvi, el més general és el de continuar sense despendre ni un ral per depurar les aigües de les indústries que ara embruten els rius catalans, i negar-se a fer les inversions necessàries per a la recuperació de les aigües de consum.

Un altre problema és l'anacrònica legislació que declara privades les aigües subterrànies,que fa que tota aquesta aigua (la majoria de l' emprada per la indústria té aquest origen) resulti gratuita als industrials. Naturalment, és una ficció no pagar cap preu per aquesta aigua,doncs té un cost que hauria de ser pagat per qui la utilitza i l' embruta, i no per tot el poble. Es clar que la portada d'aigües de l'Ebre convertiria definitivament en clavegueira els rius Llobregat i Besós. Això representa un cost social que d'alguna manera s'hauria de valorar i que mai no tenen en compte els defensors del transvasament.

A més d'aquest interès general, hi ha també interessos més concrets. Com es deia ja a l'informe del Comitè Executiu al ple del Comitè Central del PSUC, a finals de juliol, molt abans del desbordament de la polèmica: "El govern va aprovar precipitadament el transvasament per guanyar-se suport entre un sector de grans capitalistes catalans -que es freguen les mans tot pensant en els beneficis que els pot reportar l'operació sense tenir en compte altres necessitats ni les conseqüències que se'n poden derivar per a l' equilibri ecològic i el desenvolupament regional".

Un exemple concret n'és el projecte del gran port de Barcelona, aspiració del Consorci de la Zona Franca, que comportarà el desviament del riu Llobregat amb la conseqüent pèrdua de capacitat de retenció d'aigües subterrànies. Sense comptar que les obres,en endinsar-se en el que avui és terra ferma, durien a la salinització inevitable d'aquelles aigües subterrànies.

Tampoc cal oblidar els beneficis que obtindran les empreses constructores a les quals s'encarregui la realització del projecte. L'avantprojecte indica com a cost d'obra 30.000 milions de pessetes (sense tenir en compte els darrers augments de preus).

*

Des d'un punt de vista més directament polític, hi ha dues raons que fan posar en dubte el transvasament.

La primera és l'absoluta manca de participació dels reals interessats en l'elecció d'alternatives i en la decisió efectiva. Com denuncia l'esmentat informe al Comitè Central del nostre Partit, el Govern aprova el transvasament "sense consultar l' opinió de les poblacions directament afectades". "El PSUC i els partits que amb ell són a la C.C.F.P.C. han dit públicament que comparteixen l' aspiració de les poblacions riberenques de l' Ebre - que inclouen les de les nostres comarques del Baix Ebre perquè hom els doni preferència a l'hora de decidir el destí dels cabals del riu encara no utilitzats" segueix dient l'informe. I després: "entenem que no es tracta de disputar l'aigua a d'altres,d'enfrontar necessitats i aspiracions totes elles legítimes, sinó de reclamar tots plegats la solució més equitativa.

"Aquesta posició de la C.C.F.P.C. i del PSUC és compartida per la Comissió Aragonesa pro Alternativa Democràtica i per l'organització d'Aragó del PCE, amb els quals estem d'acord en oposar-nos a qualsevol intent d'enfrontar, amb l'excusa del transvasament, els pobles d'Aragó i Catalunya, i per a reforçar la nostra col.laboració en la lluita per la democràcia".

La segona raó és a més llarg termini i té a veure amb el model de desenrotllament seguit a partir de 1962, consistent en accelerar el creixement de les regions ja desenvolupades (Biscaia, Catalunya i Centre) en detriment de l'Espanya subdesenvolupada, la població de la qual sofreix una forta pressió emigratòria cap a aquells centres.

La qüestió de l'Ebre posa, doncs, sobre la taula la pregunta més general: ¿quin tipus de desenrotllament econòmic cal al país?

Per als comunistes, no hi ha cap dubte: defensem ara i defensarem, amb més possibilitats, en una democràcia, un tipus de desenrotllament que no accentuï els desequilibris regionals, que no elevi els costos socials per servir interessos privats, que satisfaci -en summa- les necessitats socials i posi els interessos del poble per davant de qualsevol interès particular.

Otger GRACIA

GRÈCIA HA ESCOLLIT LA REPÚBLICA

Decididament, les monarquies no estan de moda. Llevat dels casos en què la monarquia s'ha convertit en una relíquia històrica i els problemes polítics principals ja no passen per ella -com és el cas de Gran Bretanya i els països escandinaus-, el rei és un instrument polític que no resol cap problema del poble i quan aquest pot pronunciar-se lliurement es treu el rei i el reialme del damunt.

En aquest sentit, el referèndum grec és una important victòria del poble i un important estímul per a la nostra pròpia lluita. I no tant perquè la qüestió de monarquia o república sigui avui la principal per a nosaltres, sinó perquè indica cap on van les simpaties del poble i, en conseqüència, demostra que l'intent d'imposar la monarquia de Juan Carlos, sense consultar l'electorat, no pot ser més que la simple continuació del règim dictatorial. La ruptura democràtica exigeix, doncs, sotmetre la qüestió del règim a un referèndum popular. Aquest és també el límit de la democratització de què parlen els "obertuistes". Si a tot arreu el poble es pronuncia lliurement contra la monarquia, no hi ha democratització que valgui si la qüestió de la monarquia no se sotmet a consulta popular. No hi ha ni hi pot haver altra font de legitimitat democràtica.

Però les lliçons del referèndum grec no s'acaben aquí. ¿Com és que en les eleccions legislatives, celebrades un mes abans, la dreta conservadora representada per Karamanlis va guanyar tan àmpliament i en el referèndum sobre el règim el poble ha expressat una voluntat democràtica tan clara i inequívoca?

L'única explicació d'aquesta aparent contradicció és que Karamanlis va guanyar les eleccions legislatives perquè es va desmarcar a temps de la dictadura militar i perquè no va lligar la seva sort política a la d'una institució tan desprestigiada com la monarquia.

En el moment de caure la dictadura, per tota una sèrie de problemes nacionals i internacionals que la van afllar pero sense un gran moviment popular que precipités la crisi, Karamanlis va poder encapçalar la direcció del procés democratitzador i encarnar l'aspiració del poble a les llibertats polítiques. La força d'atracció de Karamanlis no va ser el seu passat d'home de dretes, sinó la seva ruptura amb la dictadura, el seu protagonisme principal en el restabliment de la democracia. Malgrat el seu conservadurisme social i ideològic, va guanyar perquè va saber representar el contrari de la dictadura. Per això les eleccions legislatives no es van plantejar com un enfrontament entre l'esquerra i la dreta sinó més aviat com una qüestió d'estabilització de la democràcia contra el passat dictatorial, que encara no estava definitivament mort. I Karamanlis va saber encarnar aquesta garantia de la democràcia.

Cal dir, a més, que Karamanlis va restringir tant com va poder l'expressió autèntica de la voluntat popular. Per tal de fer present l'amenaça de la dictadura, ni tan sols no va canviar el cap de l'Estat, el general Gizikis, que ja ho era a l'època dels coronels. Va imposar una llei electoral que afavoria extraordinariament el partit majoritari. Va utilitzar les llistes electorals tan cades el 25 d'abril, quan encara hi havia la dictadura. Va excloure del vot els joves i 400.000 treballadors emigrats.

D'altra banda, els partits d'esquerra, a part de no tenir les facilitats de propaganda i de difusió que tenien els partits de govern, van anar a les eleccions poc preparats i dividits. Així, per exemple, els comunistes es van presentar dividits en dos partits, malgrat una precària aliança electoral de darrera hora.

Per totes aquestes circumstàncies, Karamanlis va obtenir una forta victòria electoral. I només quan va veure consolidada la seva posició va plantejar la qüestió del règim i va permetre que el poble decidís lliurement entre la monarquia i la república, amb el resultat que ja hem vist.

Evidentment, Grècia és Grècia i no Espanya. Les forces en presència no són ni seran les mateixes. Ni els partits d'esquerra seran tan febles, ni la dreta tindrà la facilitat de maniobra que ha tingut allí. Però la lliçó grega és útil per a tots.

Demostra que quan la dictadura s'acaba, les classes dominants només poden defensar vàlidament els seus interessos polítics si trenquen decididament amb la dictadura i accepten la batalla en el terreny del joc democràtic.

Demostra, també, que la convergència política en la ruptura democràtica es fa en funció d'interessos de classe diferents. Les classes dominants intenten retallar les llibertats i controlar la situació. El poble lluita perquè les llibertats siguin tan àmplies com sigui possible. Més enllà de la convergència momentània s' obre, doncs, una batalla política en un altre terreny. Però aquest terreny ja no pot ser el retorn pur i simple a les institucions de la dictadura ni la conservació d'algunes d'aquestes institucions.

En la qüestió del règim, ja veiem per on van les simpaties del poble. Grècia ho ha demostrat clarament, una vegada més. Les classes dominants no poden deixar de tenir-ho en compte. I treure'n les conseqüències lògiques: si volen la monarquia, o han de córrer el risc del referèndum o l'han d'imposar sense referèndum. I en aquest últim cas, no hi ha democratització sinó continuació de la dictadura.

Pel que pugui ser, val més que s'hi vagin preparant. I una forma de preparar-s'hi és posar més l'accent en les llibertats polítiques i contribuir a fer-les efectives que no pas esperar la solució per dalt, des de Juan Carlos.

AMNISTIA!

Els presos polítics van posar fi a la impressionant vaga de fam que van mantenir durant gairebé un mes a nombroses presons franquistes. La seva lluita tràgica i valent ha commogut tot el país. L'11 de desembre el poble d'Euskadi, amb la seva classe obrera al capdavant, va dur a terme una vaga general grandiosa en la qual l'exigència principal era l'AMNISTIA per als presos i exiliats polítics.

JUSTÍCIA I PAU ha lliurat 160.000 signatures demanant l'amnistia i les llibertats al Cardenal Tarancón, que es comprometé a donar suport a aquesta demanda i a traslladar-la a Franco i al Govern. En Ruiz Giménez declara que L'AMNISTIA ES LA PREMISSA INDISPENSABLE PER A QUALSEVOL AVENÇ REAL CAP A LA LLIBERTAT A ESPANYA.

I la campanya continua alçant el seu clam, fins abraçar nous sectors ciutadans. L'Associació Cristiana de Dirigents, els Col.legis d'Advocats de Sant Sebastià i Bilbao en Assemblees extraordinàries, la Junta del Col.legi d'Advocats de Barcelona, la Federació Diocesana de Pares de Família i Pares d'Alumnes de Barcelona, s'acaben d'afegir a l'exigència d'amnistia. El dia Primer d'Any de 1975, el cardenal Jubany, a la seva homilia pronunciada a la catedral de Barcelona, ha dit: "LA PAU NO POT SER PASSIVA NI OPRESSORA". I en referir-se a la necessària reconciliació nacional, ha demanat "QUE SIGUI ESCOLTADA PELS NOSTRES GOVERNANTS LA PETICIÓ FORMULADA A LA DARRERA ASSEMBLEA PLENARIA DE L'EPISCOPAT ESPANYOL PER TAL QUE, D'UNA BANDA, SIGUI REVISADA LA SITUACIÓ PENAL DELS QUI ESTAN RECLOSOS PER LA RESTRICCIÓ D'UNS DRETS QUE ARA HOM TENDEIX A RECONÈIXER" i "QUE SIGUI CONCEDIT UN GENERÓS GEST DE CLEMÈNCIA A FAVOR DE TOTES LES PERSONES PRIVADES DE LLIBERTAT". El cardenal va expressar, a més, el seu decidit suport a la campanya de JUSTÍCIA I PAU que a Catalunya ha recollit més de quaranta mil firmes per l'amnistia.

CAL CONTINUAR ESTENENT L'EXIGÈNCIA D'AMNISTIA FINS A CONVERTIR-LA EN REALITAT! Totes les vies són vàlides.